

prism

เกาะวิญญาณอาตรรพ์ I

悪霊島 (上)

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

ขนาด คิตัสาร

แปล

“ความจริงผมรู้อยู่แล้วว่าคุณเป็นใคร

เพราะเกียรติประวัติของคุณได้ตีพิมพ์เป็นหนังสือมากมาย

นักสืบหัวยุ่งเหมือนรังนกกระจอก สวมชุดกิโมโนกับกางเกงฮากามะยับเยิน”

- โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *เกาะวิญญาณอาถรรพ์* ซึ่งเป็นหนึ่งในตอนที่มีนักอ่านถามหาและรอคอย โดยเฉพาะนักอ่านที่ชื่นชอบคดีฆาตกรรมท่ามกลางบรรยากาศอึมครึมในชนบทของญี่ปุ่นยุคหลังสงครามโลก โดยคดีนี้เกิดขึ้นบนเกาะโอซากาเบะ จังหวัดโอคายามะ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเกาะโกะกูมง สถานที่เกิดเหตุในตอน *คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกูมง* ที่นักอ่านคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

โดยเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อคินดะอิจิได้รับคำเชิญให้ไปพักผ่อนบนเกาะโอซากาเบะ พร้อมกับถูกว่าจ้างให้สืบหาผู้ที่หายสาบสูญ ขณะเดียวกันนั่นเอง เขาก็ได้พบกับสารวัตรโอซากะที่กำลังกลัดกลุ้มเรื่องคดีฆาตกรรมต่างถิ่นที่เสียชีวิตกลางทะเล พร้อมทั้งเทปเสียงปริศนาเอาไว้ และเมื่อเขาเดินทางถึงเกาะใกล้ร้างอันเป็นจุดหมายปลายทาง เขากลับต้องเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรมและปริศนาของผู้ที่หายสาบสูญรายแล้วรายเล่า และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโคมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

เกาะเป็นหนึ่งในสถานที่ยอดนิยมที่มักได้รับเลือกให้เป็นฉากหลังในผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ

มีภาพยนตร์ชื่อดังมากมายที่ใช้เกาะเป็นฉากหลัง เช่น *And Then There Were None*, *The Beach*, *Cast Away*, *Letter from Iwo Jima*, *Shutter Island*, *Jurassic Park*, *Jurassic World* และอื่นๆ อีกมากมาย จาระไนไม่หมด

ในบรรดาตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น หากไม่นับภาพยนตร์สงครามเรื่อง *Letter from Iwo Jima* สิ่งที่น่าจะเป็นภาพจำของคนส่วนใหญ่ก็คือ เกาะมีความเป็นสถานที่ที่ปิด ลึกลับ ไม่ต้อนรับคนนอก ยากแก่การเข้าถึง ผู้คนดูมีลึกลับคมใน คนในอยากออกคนนอกอยากเข้า

ใช่แล้ว นี่คือ “สวรรค์” ของนิยายสืบสวนสอบสวนชุดๆ

เห็นได้ชัดว่าโยคิมิโอะ เซชิ ก็ตระหนักในเรื่องนี้ เพราะผลงานชุด คินดะอิจิยอดนักสืบหลายเรื่องมีเกาะเป็นเวทีของคดีน่าพรั่นพรึง ไม่ว่าจะเป็น “เกาะโกะกุงมง” ใน *คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงมง* เกาะเล็กกลางทะเลในเรื่องสั้น “เกาะภาพลวงตา” ไปจนถึง “เกาะโอซากาเบะ” ใน *เกาะวิญญาณอาถรรพ์* เรื่องนี้

เพิ่มเติมจากภาพจำของความเป็น “เกาะ” ที่ได้กล่าวไปแล้ว โยคิมิโอะ มักสร้างเกาะในนิยายของเขาให้เป็นแหล่งสืบสานขนบธรรมเนียมอันเก่าแก่ และแปลกประหลาด ดำเนินที่น้ำกลั้ว ตลอดจนระบบครอบครัวแบบดั้งเดิม ที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายและทายาทสายตรง แน่่อนว่าลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ท้ายที่สุดแล้วก็จะนำไปสู่โศกนาฏกรรมจากความขัดแย้งในครอบครัว หรือความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวของผู้คน โดยมีภูมิประเทศที่ไม่ค่อยพบเจอในชีวิตประจำวัน เช่น หน้าผา ชายหาด อ่าว ถ้ำ หุบเขา คอยแต่งเติมบรรยากาศให้ทวีความลึกลับยิ่งขึ้น

คนรู้จักหลายคนเคยเปรยว่า “นิยายชุดคินดะอิจิตัวละครเยอะ
จำยาก”

อันที่จริงหากมองอย่างเป็นธรรม นิยายสืบสวนชุดไหนๆ ก็มีเรื่องราว
ที่เต็มไปด้วยกองทัพละครทั้งสิ้น ปัญหาเรื่องการจำได้ยากจึงไม่น่ามาจาก
จำนวนของตัวละคร แต่น่าจะเพราะชื่อภาษาญี่ปุ่นที่บางคนก็ไม่คุ้นเคยมากกว่า

อย่างไรก็ตาม หากมองในแง่ที่ว่าฉากหลังของนิยายชุดคินดะอิจิ
ไม่ว่าจะเป็นเกาะ หมู่บ้าน เมืองใหญ่ ฯลฯ มีแนวโน้มถูกสร้างให้มีลักษณะ
เฉพาะตัวประหนึ่งมีบุคลิกเป็นของตัวเอง ฉากหลังจึงเป็น “ตัวละครลับ” ที่ควร
ถูกใส่ไว้ในแผนผังด้วย นี่จึงอาจเป็นปัจจัยแฝงที่เพิ่มความงุนงงให้แก่ผู้อ่าน
ที่ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับบรรยากาศแบบญี่ปุ่นก็เป็นได้

แต่เรื่องสมมติก็คือเรื่องสมมติ เจกเช่นที่เราู้ในทันทีว่า “เกาะโกะกุงม”
ไม่มีอยู่จริง (เกาะอะไรจะมีชื่อชวนสะอึกว่าเกาะ “ประตูดูก”) “เกาะโอซากาเบะ”
ก็เป็นเพียงเกาะในจินตนาการของโยโคมิโสะที่ว่ากันว่าเกาะฮนจิเมะในจังหวัด
คางาวะเป็นต้นแบบ ส่วนชื่อ “โอซากาเบะ” ก็น่าจะมาจากชื่อย่านที่เขียนด้วย
อักษรคันจิเหมือนกันว่า 刑部 แต่อ่านว่า “โอชิคาเบะ” ในเมืองโซกะที่อยู่
ใกล้กับบริเวณที่โยโคมิโสะอพยพหนีภัยสงครามไปอาศัยอยู่ อีกทั้งจาก
ประสบการณ์ส่วนตัว ผู้คนบนเกาะห่างไกลของญี่ปุ่นก็น่ารัก จริงใจ ไม่ได้
มีอะไรเลือบแฝงน่าสงสัยแบบในนิยายเลย

ดังนั้นใครที่คิดจะไปท่องเที่ยวผจญภัยบนเกาะของญี่ปุ่นตามรอย
นักสืบใหญ่ก็สบายใจได้เลยว่า คุณจะได้กลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอน

ชมนาด คีตีสาร

ကလောင်အောင်

บทนำ

...(เสียงซ่า ๆ ผู้คนร้องตะโกนโหวกเหวกแล้วเจี๊ยบกริบ) มันเป็นแผ่นดินไหว!
ตัวติดกัน...(เสียงซ่า ๆ เสียงหายใจหนักหน่วง)

...แผ่นดินไหวสะเทือนตัวติดกัน...(เสียงซ่า ๆ เสียงหายใจหอบพี๊ดพาด)

...มันคลานไปข้าง ๆ เหมือนปู...(เสียงหายใจค่อย ๆ เบาลง ตามด้วยเสียงซ่า)

...มันคือปูไฮเกะ...ลูกหลานของปูไฮเกะ...(เสียงลมหายใจแผ่วลง เป็นลำดับ เสียงซ่าดังขึ้นอีกครั้ง)

...บนเกาะนั้นมีวิญญาณร้าย...วิญญาณร้ายจะ...วิญญาณร้ายจะ...(เสียงหายใจค่อย ๆ เบาลงจนแทบไม่ได้ยิน มีเสียงซ่าแทรกขึ้นอีก)

...จงระวังคืนที่นกทูเอะร้อง...(เสียงหายใจขาดห้วง ตามด้วยเสียงซ่าระคนเสียงผู้คนร้องเอะอะ)

...เกาะนั้นชื่อ...เกาะนั้นชื่อ...ชื่อ...(ท่ามกลางเสียงอีกทีก็ ได้ยินเสียงคนกรีดร้องโหยหวน “เขาตายแล้ว”...)

สารวัตรโอโซคาจะกดปุ่มปิดเทป ก่อนกรอกลับ

ณ ภูเฝ้าชะวู

“แฝดตัวติดกัน หมายถึงแฝดสยามหรือเปล่าครับ”

“คงอย่างนั้น”

“ผมพอรู้ว่าสมัยก่อนเคยมีแฝดรูปร่างประหลาดถือกำเนิดขึ้นที่ประเทศสยามและเป็นที่โจษจันไปทั่วโลก นับแต่นั้นมา แฝดตัวติดกันเลยถูกเรียกว่าแฝดสยาม มีนักเขียนสองสามรายเอาเรื่องนี้ไปเขียนนิยายสืบสวน ตกลงสารวัตรจะบอกผมว่า แฝดแบบนี้มีอยู่จริงในญี่ปุ่นหรือครับ”

“ผมเองก็ไม่แน่ใจ คุณคินดะอิจิ ชายเจ้าของเสียงในเทปคงได้เห็นแฝดนั้นที่โชนสั๊กแห่งแล้วช็อกจนจำฝังใจ จึงต้องพูดออกมาให้ได้ก่อนตาย”

“เขาเป็นใครครับ”

“ผมก็ไม่ทราบครับ รู้แค่ว่านามสกุลอาโอกิ”

สารวัตรอิโซคาวะมองมาด้วยสายตาคมกริบ คินดะอิจิลังเลชั่วขณะ ใบหน้าของเขาซีดเผือดด้วยความตกใจสุดขีด เขาทำท่าจะพูดบางอย่างแต่แล้วก็เปลี่ยนใจและปิดปากเงียบ หากคินดะอิจิจะเอ่ยอะไร คงไม่แคล้วเป็นคำอุทานเพราะความสะเทือนใจอย่างยิ่ง

“คุณคินดะอิจิ ผมไม่ทราบว่าเขาใช้คุณอาโอกิที่คุณตามหาอยู่หรือเปล่า คุณบอกว่าเขาชื่อ ‘อาโอกิ ชูโซ’ ใช่มั้ยครับ แต่เท่าที่ได้ยินมา ชายคนนี้อ้างว่า

ชื่อ ‘อาโอกิ ฮารุโอะ’ และลงนามในสมุดรายชื่อผู้เข้าพักวาอาศัยอยู่ในย่านฮัตสึได เขตชินโยะ กรุงโตเกียว แต่พอสำนักงานตำรวจจังหวัดโอคายามะของเราสอบถามไปทางโตเกียว ปรากฏว่าไม่มีคนชื่อนี้อาศัยอยู่ที่นั่น แสดงว่าเป็นชื่อปลอมแน่นอนครับ”

“เขาอายุเท่าไรครับ”

“น่าจะราวสี่สิบสองสี่สิบสาม รูปร่างลำสันบึกบึน ไม่มีสิ่งของติดตัวที่ใช้ยืนยันตัวตนได้เลย เพราะเขาถูกพบในสภาพสวมชุดนอน แกรมยังไม่ใส่รองเท้า แต่สวมแหวนทองบนนิ้วนางข้างซ้าย มันใช้เป็นตราประทับในตัว จึงมีอักษรอาโอกิสลักอยู่ แหวนติดนิ้วแน่นจนถอดแทบไม่ออก ฉะนั้นถึงจะใช้ชื่อปลอมว่าฮารุโอะ แต่คงเปลี่ยนนามสกุลซึ่งเห็นทนต์บนแหวนไม่ได้นี่ง”

สารวัตรอิโซคาเวะหยิบแหวนออกมาจากกระเป๋าเอกสารแบบพับ ก่อนหย่อนลงบนฝ่ามือของคินดะอิจิ หัวแหวนเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีตัวอักษรว่าอาโอกิสลักไว้อย่างชัดเจนบริเวณด้านหลัง

คินดะอิจิตัวลั่นเล็กน้อย

“แล้วเสียงนี้อัดใส่เทปไว้ได้ยังไงครับ ตำรวจบันทึกไว้หรือ...”

“ไม่ใช่ คนธรรมดาที่แหละ นักท่องเที่ยวรายนี้สนใจเรื่องแปลกๆ เลยพกเครื่องอัดเสียงติดตัวมาด้วย เทปประหลาดม้วนนี้ถึงได้กลายเป็นปริศนาให้เราจะต้องขบคิดกัน คุณคินดะอิจิ เชิญทางนี้หน่อย...”

สารวัตรลุกจากม้านั่งหินธรรมชาติได้ร่วมเงาของดวงต้นสนเลื้อย¹ กับคิลา ก่อนใหญ่

ทั้งสองอยู่บนสะพานของภูเขาซึ่งอยู่บริเวณตอนใต้สุดของคาบสมุทรโคจิมะ คาบสมุทรนี้อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองโอคายามะและยื่นออกไปเกือบถึงตอนกลางของทะเลเซโตะ ภูเขาแห่งนี้เกิดจากหินแกรนิตที่พังทลายลงมาทับซ้อนกัน มีหมู่สนเลื้อยลำต้นคดเคี้ยวขึ้นเป็นหย่อมจาก

¹ ต้นสนชนิดหนึ่ง มีความสูงประมาณหนึ่งเมตร ลำต้นไม่ตั้งตรง แตงออกในแนวอนเรียพื้นดิน มักขึ้นบนภูเขาสูงที่มีแต่หิน

ชอกหลีบของกองหินยักษ์รูปร่างประหลาด เป็นทัศนียภาพที่งดงามแปลกตา ภูเขาที่สูงเพียง 133 เมตรลูกนี้โด่งดังไปทั่วประเทศ เพราะเมื่อขึ้นไปยืนบนยอด จะสามารถมองเห็นทิวทัศน์ทั้งหมดของอุทยานแห่งชาติทะเลเซโดะได้

แม้ช่วงที่เกิดเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 1967 ยังไม่มีถนนสายอะซุสกายไลน์ เชื่อมระหว่างเมืองคุราชิกิกับภูเขาอะซุ แต่สามปีก่อนหน้านั้นมีรถไฟชินคันเซ็น แล่นระหว่างโตเกียวกับโอซาก้าแล้ว ทำให้เมืองคุราชิกิที่ยังคงสภาพศูนย์กลางทางการค้าเก่าแก่สมัยเอโดะได้รับความสนใจขึ้นมา นักท่องเที่ยวจากโตเกียว จำนวนมากหลั่งไหลมาเยือน รวมถึงหนุ่มสาวทำทางเหมือนฮิปปี้ที่อยากสัมผัสบรรยากาศแบบญี่ปุ่นโบราณด้วย

ในบรรดาผู้ที่มาเที่ยวเมืองคุราชิกิ ย่อมมีทั้งคนที่เพิ่งเคยได้ยินชื่อเสียงของภูเขาอะซุเป็นครั้งแรกและคนที่อยากมาเยี่ยมชมอยู่แล้ว ภูเขาซึ่งถูกหินแกรนิตที่พังทลายปกคลุมทั้งลูก ซ้ำยังมีก้อนหินขนาดใหญ่รูปร่างประหลาด ทับถมกันเป็นชั้นๆ นี้ แม้จะฟังดูเหมือนเป็นภูเขาที่สูงชันอันตราย แต่ความจริงแล้วเป็นเนินที่สูงเพียง 133 เมตรเท่านั้น แถมนตรงเชิงเขายังมีรถไฟสายท้องถิ่นแล่นมาถึง ทำให้แม้กระทั่งเด็กและพวกผู้หญิงต่างก็ปีนขึ้นได้อย่างสบายๆ

อาจเพราะเหตุนี้ ขณะที่คินดะอิจิกิกับसारัตตรอิโซคาเวะกำลังนั่งคุยกัน อยู่บนม้านั่งหินราวบ้ายสามโมงของวันที่ 24 มิถุนายน ค.ศ. 1967 จึงมีหนุ่มสาวทำทางเหมือนนักท่องเที่ยวเดินผ่านไปผ่านมาไม่ขาดสาย บ้างก็มากันเป็นคู่ บ้างก็เป็นสามภรรยาที่มากับลูกเล็ก ความจริงตอนนั้นเป็นช่วงฤดูฝน แต่เฉื่อยวันนั้นอากาศแจ่มใสและตรงกับวันเสาร์พอดี

เมื่อसारัตตรลุกขึ้นยืน คินดะอิจิกิก็ลุกตาม สารัตตรสวมชุดลำลองเรียบง่าย ส่วนนักสืบยังคงใส่กิโมโนผ้าคาซุริสีขาวยาวหม่น คาดแถบรัดเอวเส้นเล็ก สวมกางเกงฮากามะที่ยาวนจิบไม่เป็นทรง และผมเผ้ารุงรังเหมือนทุกครั้ง

คินดะอิจิกิขม่อมวกผ้าทรงหม้อหุงข้าว² ก่อนลุกจากม้านั่ง และก้าว

² หมวกทรงกลม มีขอบโค้งทรงสูง ดูล้ำยุ่นาหม้อหุงข้าวแบบญี่ปุ่นมาคว่ำลง

ออกจากร่มเงาของหินก้อนใหญ่กับดงต้นสนเลื้อย ลมทะเลพัดดุจได้แขนเสื้อ
กิโลโนกับชายกางเกงฮากามะยับย่นปลิวไสว ผมกระเซิงตั้งชันเอนลู่ไปข้างหลัง
รูปลักษณะของเขาดูไม่ต่างจากพระซุนคัง³ ที่ยืนอยู่บนชะง่อนหิน และกำลัง
มองเรือบรรทุกเหล่าผู้ต้องหาที่ได้รับการอภัยโทษค่อยๆ เคลื่อนออกจากเกาะ
คิโคเงชิมะซึ่งตนถูกปล่อยทิ้งไว้เลย เบื้องหน้านักสืบดูราวกับปกคลุมด้วย
ความมืดมนเศร้าหมองบอกไม่ถูก

ทัศนียภาพอันงดงามของอุทยานแห่งชาติทะเลเซโตะแผ่กว้างเบื้องหน้า
ทะเลบิซังเซโตะอยู่เบื้องล่างสายตาคินดะอิจิพอดิ มั่นครอบคลุมตั้งแต่ทะเล
ฮาริมะที่อยู่ทางทิศตะวันออกไปจนถึงทะเลมิสุชิมะที่อยู่ทางทิศตะวันตก
เมื่อครุสาร์วตรอิโซคาวะชี้ให้คินดะอิจิดูเกาะเล็กๆ กลางทะเลมิสุชิมะ ซึ่งก็คือ
เกาะโอซากาเบะที่นักสืบกำลังจะมุ่งหน้าไป ข้ายังบอกด้วยว่าในวันที่อากาศดีจะ
มองเห็นไปถึงเทือกเขาบนเกาะชิโกะกุที่อยู่ฝั่งตรงข้าม แต่น่าเสียดายว่าตอนนี้
อยู่ในช่วงฤดูฝน ท้องฟ้าจึงขมุกขมัวมองเห็นได้ไม่ไกลแม้ยามแดดออก ทว่า
ยังพอมองเห็นหมู่เกาะชิโอะกุ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือเกาะโกะกุงมิง สถานที่เกิดคดี
ซึ่งคินดะอิจิรับผิดชอบเป็นคดีแรกภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่วนเกาะที่
อยู่ใกล้สุดคือเกาะคามะ สารวัตรอธิบายว่าเป็นฐานที่มั่นของฟูจิวาระ โนะ
ซุมิโตโมะ⁴ หัวหน้าโจรสลัดผู้สร้างความเดือดร้อนแสนสาหัสในทะเลเซโตะ
เมื่อครั้งอดีต

“ใกล้กันนั้นคือเกาะฮิตสึอิชิ ภูเขาที่เรายืนอยู่ในตอนนี้ หากมองมาจาก
เกาะนั้นจะเห็นเหมือนนกอินทรีกำลังกางปีกเตรียมโฉบบิน เลยได้ชื่อว่าภูเขาเซชู
ซึ่งแปลว่าปีกอินทรี ส่วนบริเวณที่มีคว้นโชมงทางด้านนั้นคือเขตอุตสาหกรรม
มิสุชิมะ เกาะโอซากาเบะที่คุณกำลังจะไปอยู่กลางทะเลตรงนั้น แต่ผมไม่รู้

³ พระผู้มีชีวิตอยู่ในปลายสมัยเฮอัน (ราวปลายคริสต์ศตวรรษที่ 12) วางแผน
ลอบทำร้ายพวกตระกูลไทระ แต่ถูกจับได้เสียก่อน จึงถูกเนรเทศไปอยู่เกาะคิโคเงชิมะ
และเสียชีวิตที่นั่น

⁴ ข้าราชการในช่วงกลางของสมัยเฮอัน (ประมาณกลางคริสต์ศตวรรษที่ 10) ต่อมา
กลายเป็นหัวหน้าโจรสลัดในบริเวณทะเลเซโตะ

หรือว่าคุณมีธุระอะไร”

สารวัตรอธิบายเรื่องเกาะต่างๆ จนจบ น้ำเสียงในตอนท้ายของเขาแฝงความกังวลอย่างชัดเจน

เมื่อฟังจากที่สารวัตรโอชะคะพูด ดูท่าว่าคินตะอิจิตั้งใจจะเดินทางสู่เกาะโอซากาเบะตรงหน้า ซึ่งดูเผินๆ แล้วไม่ต่างจากเกาะอื่นเลย ไม่รู้ว่าเขามีธุระอะไรบนเกาะเล็กๆ ที่มีความยาวโดยรอบเพียง 14 กิโลเมตรนี้

จุดที่ทั้งสองยืนอยู่สามารถมองเห็นเกาะน้อยใหญ่กว่าห้าสิบเกาะ ซึ่งล้วนมีรูปร่างและสีส้มเป็นเอกลักษณ์ ดูราวกับกำลังพักผ่อนอย่างสงบในช่วงวันที่อากาศแจ่มใสกลางฤดูฝน

เมื่อครู่คินตะอิจิเห็นบทกวีไฮกุสลักไว้บนศิลาจารึกว่า

“ทิวทัศน์เขาวะซุ ดูแล้วอยากได้สักหนึ่งเกาะ ติดมือเป็นของฝาก”

ภาพเรือลำน้อยใหญ่แล่นสวนกันท่ามกลางหมู่เกาะเบื้องหน้า คงทำให้ดินแดนแถบนี้ได้ชื่อว่าเป็นย่านกินซ่าแห่งท้องทะเล

ว่ากันว่า หลังถล่มทะเลบริเวณมิสุชิมะให้กลายเป็นเขตอุตสาหกรรมริมชายฝั่ง น้ำทะเลแถวนี้ก็สกปรกขึ้นมาก แต่เท่าที่เห็นจากยอดเขาวะซุ ท้องทะเลยังคงความงดงามอย่างไม่ต้องสงสัย ลวดลายของคลื่นสีเขียวมรกตแสนงามแผ่ขยายไปทั่วผืนน้ำ

แม้คนที่ดูเหมือนมีแผนการบางอย่างในใจเช่นคินตะอิจียังอดตั้งกับทักนัยภาพเลอเลิศจากใจจริงไม่ได้ เกาะโอซากาเบะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของภาพตระการตาเบื้องหน้า แม้จะไม่ได้มีเมฆดำมืดน่าสะพรึงกลัวปกคลุมอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น สารวัตรโอชะคะก็ยังกังวลเมื่อรู้ว่านักสืบจะไปที่นั่น คินตะอิจิเองก็พอจะรู้เหตุผลหลังจากได้ฟังเทปเมื่อครู่ก่อน

“ว่าแต่ สารวัตรมีธุระอะไรกับผมหรือครับ”

“อ้อ ใช่ว่า คุณคินตะอิจิ ข้างล่างนั่นคือท่าเรือชิมะซุอิที่เราเพิ่งผ่านมาเมื่อไม่กี่วัน”

“นั่นสิ สารวัตรบอกว่าอยากแวะไปอีกครึ่งตอนขากลับไหม้ย มีธุระหรือครับ”

ได้ภูเขาคินตะอิจิหันกลับไปปราศจากพิชพรรณที่ทั้งสองยืนอยู่เป็นท่าเรือ

ชิโมะซุอิอันคดเคี้ยวกลับซับซ้อน แหล่นสามสี่แห่งยื่นออกสู่ทะเล ทำให้เกิด
เว็งน้ำขึ้นระหว่างนั้น บริเวณริมชายฝั่งมีหลังคาบ้านเรือนเรียงรายแน่นขนัด
เรือหาปลาจำนวนมากศาลแออัดกันอยู่ในเว็งน้ำ ชวนให้รู้สึกว้าวมเป็นเมืองท่า
แบบเก่า

“มีบริษัทเรือเดินสมุทรให้บริการระหว่างท่าเรือชิโมะซุอิกับเมือง
ซากาอิเดะบนเกาะชิโกะกุ บริษัทมีเรือลำหนึ่งชื่อฮิโระมารุ เมื่อวันที่ 20
พฤษภาคมหรือราวหนึ่งเดือนก่อน เรือลำนี้ออกจากเมืองซากาอิเดะมุ่งหน้าสู่
ท่าเรือชิโมะซุอิ หลังอ้อมไปทางทิศตะวันออกของเกาะโมโตะตรงดำนั่นและ
กำลังจะเข้าสู่ท่าเรือชิโมะซุอิ ผู้โดยสารบนดาดฟ้าเรือคนหนึ่งก็เห็นคนลอยอยู่
ในทะเล จึงร้องโวยวายเรียกลูกเรือกับผู้โดยสารคนอื่นให้ออกมาบนดาดฟ้า
ทุกคนเห็นร่างคล้ายมนุษย์ลอยกระเพื่อมอยู่บนผิวน้ำห่างจากกราบเรือซ้าย
ไปราวห้าสิบเมตร ขณะนั้นเป็นเวลาราวแปดโมงเช้า น้ำทะเลต้องแสงแดด
ยามรุ่งอรุณเป็นประกายเจิดจ้า ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าเป็นร่างมนุษย์ ลูกเรือ
จึงหันหัวเรือกลับและดึงชายคนนั้นขึ้นจากทะเล”

ตอนนั้นเองที่คินดะอิจินึกขึ้นได้ว่าท่ามกลางเสียงซ่าในเทพเมื่อครู่
มีเสียงคล้ายคลื่นและเสียงเครื่องยนต์เรือแทรกอยู่ด้วย

“อ้อ แสดงว่าตอนที่ดึงชายคนนั้นขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ เขายังไม่ตาย
แต่อาการหนักเต็มทีใช่หัยครับ ว่าแต่ใครเป็นคนอัดเสียงลงเทปละ”

“นักท่องเที่ยวยชื่อฟูกุอิ ทากุยะ เขาเพิ่งเกษียณจากบริษัทใหญ่ใน
โตเกียวและได้งานใหม่แล้ว ฟูกุอิใช้เวลาว่างในช่วงรองานออกจาริกแสวงบุญ
ตามสถานศักดิ์สิทธิ์ 88 แห่งบนเกาะชิโกะกุและกำลังจะกลับ เขาเอาเทปติดตัว
มาเพื่ออัดเสียงระหว่างเดินทางไว้เป็นที่ระลึก เช่น เพลงจาริกแสวงบุญ เสียง
สวดมนต์ และเพลงพื้นบ้านต่างๆ”

“อ้อ หมายความว่าคนชื่อฟูกุอิหัวไว ยื่นไมโครโฟนอัดเสียงมาจ่อปาก
ชายผู้ใกล้ตายได้ทันช่วงที่ใช่หัยครับ”

“ใช่แล้ว โชคดีที่เขาใส่เทปม้วนใหม่เตรียมไว้ก่อนขึ้นท่าในชิโมะซุอิ
ส่วนชายผู้ถูกดึงขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือก็ยังมึสติ เขาพยายามจะพูดอะไรบางอย่าง
ตลอดเวลา และอย่างที่คุนบอก พนักงานบริษัทคนนั้นนึกคิดได้ทันช่วงที่

เราเลยมีเทพประหลาดม้วนนี้เป็นหลักฐาน”

“แล้วชายที่ถูกดึงขึ้นมาอาการเป็นยังไงครับ”

“ดูเหมือนว่าเขาจะสิ้นตทหน้าผาที่โหนลักแห่ง เนื้อตัวลอกปอกเปิก กระดูกหักหลายจุด แถมยังมีแผลแตกรอยใหญ่หลังศีรษะด้วย แต่หมอสรุปไม่ได้ว่าเกิดจากการถูกฟาด หรือพลัดตกลงมาจากหน้าผากันแน่”

“แล้วเสื้อผ้าล่ะครับ”

“เขาสวมแค่ชุดนอนลายทางห่างๆ น่าจะสวมเกียะหรือรองเท้าแตะด้วย แต่คงหลุดลอยไปในทะเลแล้ว”

“สารวัตรบอกว่าเขาน่าจะอายุราวสี่สิบสองสี่สิบสาม”

“อืม เขาเป็นผู้ชายตัวใหญ่ ร่างกายกำยำล่ำสัน ไม่สูงมาก ทว่าแผงอกหนาและไหล่กว้าง แต่น่าจะใกล้วัยลงพุงแล้วละ”

“ได้ถ่ายรูปไว้หรือเปล่าครับ”

“นี่ไง”

สารวัตรอิโศคาระล้วงเข้าไปในกระเป๋าเอกสารอีกครั้ง คราวนี้เขาหยิบรูปถ่ายใบหน้าน่าสยดสยองออกมา ดวงตาข้างหนึ่งของชายคนดังกล่าวถูกกระแทก ลูกตาถลนออกมานอกเบ้าประหนึ่งเนื้อหอยปริจากเปลือก หน้าผากแตก มีน้ำเลือดน้ำหนองไหลทะลักเป็นทางราวกับมันแกวบด จมูกหายไปครึ่งหนึ่ง ใบหน้านั้นแหลกเหลวยากจะจินตนาการถึงแค่กลางขณะยังมีชีวิต ภาพนั้นดูโหดร้ายรุนแรงจนแม้แต่ชายผู้คุ้นเคยกับศพเช่นคินดะอิจิยังอยากเมินหน้าหนี

หมอกในทะเลเซโตะดูเหมือนจะจางลงทีละน้อย เทือกเขาบนเกาะชิโกะกุซึ่งมองเห็นอย่างเลื่อนรางเมื่อครู่ก่อนปรากฏชัดขึ้น ภูเขาฟูจิแห่งแดนซานูกิ^๕ สูงเด่นเป็นสง่าอยู่ไกลลิบ เรือข้ามฟากเผยโฉมจากเงาของเกาะฮนชู และกำลังเคลื่อนตัวสู่ท่าเรือชิโมะซุอิเบื้องล่าง เสียงเพลงจังหวะครึกครื้น

^๕ ภูเขาอิโนะ ตั้งอยู่ระหว่างเมืองมารุคาเมะกับเมืองซากาอิเดะ มีรูปทรงสวยงามคล้ายภูเขาฟูจิ จึงได้รับการขนานนามว่าภูเขาฟูจิแห่งแดนซานูกิ (พื้นที่ฝั่งตะวันออกของจังหวัดคางาวะ)

น่าจะดังมาจากวิทยุ แล้วลอยตามสายลมมากระทบหูของสารวัตรกับคินดะอิจิ
ทัศนียภาพทุกอณูของอุทยานแห่งชาติช่างามิจิตรงข้ามกับ
บทสนทนาน่าสะเทือนใจเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมหรือคดีพยายามฆ่าของคน
ทั้งสอง หน้าข่าวสารวัตรยังอุตส่าห์พาคินดะอิจิมาถึงภูเขาวะชูเพื่อเล่าเรื่องราว
ให้ฟัง

2

คินดะอิจิเพิ่งเดินทางมาถึงย่านนี้เมื่อวานหรือวันที่ 23 มิถุนายน เขาลงชื่อ
เข้าพักที่โรงแรมสโตร์ญี่ปุ่นในเมืองคุราชิกิราวบ่ายสองโมง จากนั้นก็ออกไป
เดินเตร็ดเตร่ชมเมืองประมาณสองชั่วโมง ฝนพรำติดกันหลายวันจึงต้องยืมร่ม
จากโรงแรมมากาง ฝนสีขาวของบ้านเรือนกับโรงดินเปี่ยมไปด้วยบรรยากาศ
แบบสมัยเอโดะ ภาพใบหลิวลู่ลงตามหยาดน้ำดูชุ่มฉ่ำทั่วท่ามกลางสายฝน
ชวนให้คินดะอิจิดื่มด่ำกับการท่องเที่ยวยิ่งขึ้น

คินดะอิจิเป็นนักสืบที่ไม่ได้บ้าทำคดีตลอดเวลา บางครั้งเขาก็ต้องการ
อยู่อย่างสงบโดยไม่ถูกละเมิดใคร่ครวญ โดยเฉพาะในตอนที่ไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญ
กับอะไร เขามักต้องการผ่อนคลายและปรารถนาความสันโดษจนนักท่องเที่ยว
ที่เดินทางเพียงลำพัง ด้วยเหตุนี้เขาจึงหลีกเลี่ยงจังหวัดโอคายามะแล้วเข้าพัก
ในเมืองคุราชิกิแทน บรรยากาศในวันฝนตกของเมืองนี้ไม่ทำให้เขาผิดหวังเลย

แต่โชคร้ายเหลือเกินที่นิสัยของเขาทำให้หนัดดื่มด่ำกับอารมณ์นักท่องเที่ยว
ได้ไม่นาน เมื่อกลับถึงโรงแรม คินดะอิจิจึงโทร.หาสารวัตรอิโซคาวะที่
สำนักงานตำรวจจังหวัดโอคายามะ ความจริงเขาลังเลอยู่เหมือนกันเพราะ
ในวันที่ 18 หรือไม่กี่วันก่อนหน้า เพิ่งเกิดเหตุการณ์ลอบวางระเบิดบนรถไฟ
สายคันโย มีผู้เสียชีวิต 1 รายและบาดเจ็บ 18 ราย นักสืบจึงเกรงว่าสารวัตร
อาจจะกำลังยุ่ง แต่อีกใจก็คิดว่าหากมาแถวนี้แล้วไม่ทักทาย อาจดูไม่สมควร
 อีกทั้งเขาเองก็อยากทำความรู้จักเกาะที่จะไปไต้หวัน ซึ่งสารวัตรอิโซคาวะ

น่าจะพอให้ข้อมูลได้

โชคที่ว่าสารวัตรอยู่ที่สำนักงานพอดี เขาดีใจมากเมื่อคินดะอิจิดิตต่อมาก่อนรีบบอกว่าไม่ได้รับผิดชอบคดีวางระเบิดและรุดมาพบนักสืบทันทีหลังเลิกงาน

ว่าไปแล้ว คนทั้งสองคบหากันมานานทีเดียว

คินดะอิจิกับสารวัตรอิซาคะทำคดีด้วยกันเป็นครั้งแรกในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1937 ชื่อคดีฆาตกรรมในห้องที่ปิดตาย และยังร่วมสืบสวนเหตุฆาตกรรมสามรายซ้อนในคดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกูมุง ซึ่งเป็นคดีแรกที่คินดะอิจิรับผิดชอบหลังจากสงครามสงบ ต่อมาทั้งคู่ยังร่วมกันคลี่คลายคดีใหญ่ เช่น คดีฆาตกรรมตามเนื้อเพลงเล่นลูกบอลในหมู่บ้านโอนิโคะเบะด้วย

พวกเขาพบกันครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1937 หรือ 30 ปีก่อน ตลอดความสัมพันธ์อันยาวนาน ทั้งคู่ไม่ได้ช่วยกันทำแค่คดีใหญ่ข้างต้นเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคดีเล็กน้อยอีกนับไม่ถ้วน ในช่วงแรก สารวัตรยังมองคินดะอิจิเป็นคู่แข่งอยู่บ้าง ทว่ายิ่งร่วมงานกันบ่อยครั้งเขาก็เริ่มรู้สึกถึงมนตร์เสน่ห์อันน่าประหลาด แน่่อนว่าส่วนหนึ่งเพราะชื่นชมในความสามารถเฉพาะตัวของนักสืบ แต่ขณะเดียวกัน สารวัตรก็ประทับใจในนิสัยไม่ยึดติดลาภยศชื่อเสียง เพราะแม้จะคลี่คลายคดีสำเร็จ ทว่าคินดะอิจิก็กไม่เคยโอ้อวดฝีมือ และยกความดีความชอบให้สารวัตรทุกครั้งโดยไม่นึกเสียดาย

คินดะอิจิจริงจังเฉพาะเรื่องการไขคดี แต่ไม่อินังซังชอบกับผลตอบแทนนัก จนสารวัตรอิซาคะและสารวัตรโทโดโรกิแห่งกรุงโตเกียวมักลุ่มใญ่อยู่เสมอว่า เขาจะสามารถหาเลี้ยงชีพด้วยการทำคดีเหล่านี้ได้หรือไม่ และความที่อายุมากกว่าราวห้าปี สารวัตรอิซาคะจึงรักเพื่อนผู้เยาว์วัยกว่าตนเหมือนน้องชาย ทว่าสำหรับความสามารถเรื่องงาน สารวัตรกลับนับถืออีกฝ่ายเสมือนเป็นพี่ชายได้อย่างสนิทใจ จนบางครั้งถึงกับเรียกด้วยความยกย่องว่า “คุณคินดะอิจิ” หรือ “อาจารย์คินดะอิจิ”

จะว่าไปแล้ว สารวัตรอิซาคะเป็นคนน่าสงสาร เขาเคยแต่งงานครั้งหนึ่งเหมือนคนทั่วไป ภรรยาสารวัตรชื่ออิโตโกะ เธอมีชีวิตอยู่จนกระทั่ง

สารวัตรปลดประจำการจากแนวรบทางตอนใต้เมื่อฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1946 และจากโลกนี้ไปในปีถัดมา ว่ากันว่าคงเพราะร่างกายอ่อนแอเป็นทุนเดิม ซ้ำยังต้องเหนื่อยล้ากับชีวิตช่วงสงครามโลกจนในที่สุดก็ทนไม่ไหว ทั้งสองไม่มีลูกด้วยกัน

อิโตโกะเป็นหญิงพุดน้อยและสำรวม สารวัตรจึงรักเธอสุดหัวใจ เขาไม่คิดแต่งงานใหม่เพราะลืมนิยามไม่ลง และรู้ตัวดีว่าร่างกายของตนนั้น มีข้อบกพร่องใหญ่หลวง

ในช่วงที่สารวัตรติดตามกองทัพบกต้นสังกัดและต้องเดินทางไปมาระหว่างเกาะทางตอนใต้ เรื่องที่เขาโดยสารถูกเครื่องบินของศัตรูโจมตี ยังโชคดีอยู่บ้างที่อีกฝ่ายยิงพลาดเป้า แต่ระเบิดตกลงในทะเลใกล้ๆ กับเรือ แรงระเบิดทำให้เขาซึ่งในขณะนั้นมียศสิบเอกกระเด็นจากดาดฟ้า และตกลงกระแทกผิวน้ำอย่างจังจนสะโพกได้รับบาดเจ็บ แม้จะพอใช้ชีวิตประจำวันได้ ทว่าเมื่อเหนื่อยสะสมมากเข้าก็มักจะเกิดอาการปวด นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาต้องตัดใจเรื่องการสมรสใหม่

ปัจจุบัน สารวัตรอิโซคาเวะอาศัยอยู่กับยาเอะฟิสะไก⁶ ชื่อซุเนจิโร่⁶ บอกให้รู้ว่าสารวัตรเป็นลูกชายคนรองของครอบครัวอิโซคาเวะ สมัยก่อนสงคราม เขาทำอาชีพช่างอายุมากกว่าเจ็ดปีเปิดร้านเวชภัณฑ์ในเมืองโอคายามะ กิจการรุ่งเรืองดี เขาไรมีลูกชายกับยาเอะหนึ่งคนชื่อเค็งอิชิซึ่งเรียนเก่งจนได้เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โอคายามะ ระหว่างสงครามชายผู้มีสุขภาพดีทุกคนต้องถูกเกณฑ์ทหาร เขาโรได้รับหมายเรียกหลังเกิดสงครามญี่ปุ่นกับจีนไม่นานนักและเสียชีวิตในเซี่ยงไฮ้ ส่วนสารวัตรถูกกองทัพบกเรียกเข้าประจำการเมื่อปี ค.ศ. 1942 ทว่าหลังจากตระเวนรบในเมืองจีนระยะหนึ่ง เขาได้รับอนุญาตให้ปลดประจำการชั่วคราวเมื่อปี ค.ศ. 1944 แต่ไม่ทันไรก็ต้องกลับไปอีก โดยคราวนี้เขาถูกส่งไปประจำการตามเกาะทางตอนใต้ และปลดประจำการอย่างปลอดภัยในฤดูใบไม้ผลิปีถัดมา หลังสงครามสงบ ส่วนเค็งอิชิผู้เป็นหลาน หลังจบจากโรงเรียนมัธยมปลาย

⁶จิโร่ แปลว่า ลูกชายคนที่สอง

หมายเลขทก⁷ ก็เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โอคายามะ ก่อนถูกเกณฑ์ไปรบขณะเรียนอยู่ในปี ค.ศ. 1944 แต่ภารกิจเสร็จสิ้นลงทันทีเมื่อสงครามยุติในปีถัดมา

ต่อมาไม่นาน เค็งอิจิกลับเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเดิม แต่เพราะร้านเวชภัณฑ์ถูกเพลิงเผาผลาญวายวอด ชายหนุ่มเลยเดือดร้อนเรื่องค่าเล่าเรียนจึงต้องทำงานพิเศษ ส่วนยาเอะผู้เป็นแม่ถึงกับต้องไปเป็นลูกจ้างรายวันอยู่พักหนึ่ง สารวัตรอิโซคาว่าซึ่งเป็นพ่อหม้ายตัวคนเดียว แถมยังจำต้องตั้งใจเรื่องแต่งงานใหม่ รักเค็งอิจิเหมือนลูกและยกเงินเดือนส่วนหนึ่งให้เป็นค่าเล่าเรียน ช่วงเวลานั้นทั้งสามน่าจะยากลำบากที่สุด เค็งอิจิเลยยิ่งนับถืออาคนนี้เป็นผู้มีพระคุณและสำนึกในบุญคุณตราบนิจนิรันดร์

อย่างไรก็ตาม ในช่วงยี่สิบกว่าปีมานี้ ญี่ปุ่นเริ่มฟื้นตัวจากสงครามเป็นลำดับ เมืองโอคายามะพลอยกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ยาเอะเปิดร้านเวชภัณฑ์ขึ้นใหม่โดยได้รับความช่วยเหลือจากสารวัตร กิจการกลับมารุ่งเรืองไม่แพ้ก่อนสงคราม เค็งอิจิจบการศึกษาและทำงานหาประสบการณ์ในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยอยู่สิบปี ก่อนลาออกมาเปิดคลินิกอายุรกรรมในเมืองโอคายามะ แม้จะยังหนุ่ม แต่ด้วยบุคลิกที่น่าเชื่อถือจึงมีคนไข้มารักษาด้วยไม่ขาด

เค็งอิจิแต่งงานตั้งแต่ตอนที่ยังทำงานในโรงพยาบาลและมีลูกสองคน ภรรยาของเขาชื่อคิโยโกะ เป็นคนโอบอ้อมอารีและมักพาลูกๆ มาเยี่ยมบ้าน ยาเอะในวันหยุดเสมอ แม้ครอบครัวของเธอจะช่วยออกเงินสร้างคลินิกให้ แต่คิโยโกะไม่เคยตั้งใจนำเรื่องนี้มาข่มขามีเลย

บ้านกับร้านของยาเอะแยกออกจากกัน ร้านเวชภัณฑ์อิโซคาว่ามีพนักงานหลายคน ปัจจุบันบริหารงานในรูปแบบบริษัท คินดะอิจิได้ยื่นว่าสารวัตรถือหุ้นอยู่ด้วย เมื่อรู้ว่าจำเป็นต้องสร้างบ้านแยกจากร้าน ยาเอะก็ปลุกเรือนเล็กหลังหนึ่งให้สารวัตรโดยมีทางเดินเชื่อมกับตัวบ้าน สารวัตรเลยได้ที่พักเป็นหลักแหล่งครั้งแรกด้วยความอุปถัมภ์ของพี่สะใภ้คนขยัน ไม่ต้อง

⁷ชื่อโรงเรียนในระบบการศึกษาแบบเก่า ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยโอคายามะ

คอยย้ายไปตามหอพักตำรวจหรือบ้านเช่าดังเช่นที่ผ่านมา

แต่ใช่ว่าทุกอย่างจะราบรื่น เพราะแปดปีก่อนตอนที่สารวัตรย้ายมาอยู่กับพี่สะใภ้ ทั้งคู่ยังไม่เข้าสู่วัยชรา แม้ยาอะจะอายุมากกว่าสามปี ทว่าเธอยังเป็นสาวใหญ่พราวเสน่ห์ ส่วนสารวัตรเองก็ยังมีกำลังวังชาแม้จนทุกวันนี้ ช้าในบ้านยังมีสาวใช้วัยรุ่นคอยช่วยงาน และมีหญิงชรามาช่วยซักผ้าสัปดาห์ละสองครั้ง

ดังคำเปรียบเปรยว่า “ยากจะเอาประตุมารูปปากชาวบ้าน” พอรู้จะเริ่มมีเสียงซุบซิบเรื่องตัวเองกับพี่สะใภ้ สารวัตรรู้สึกผิดมากจนต้องไปขอโทษยาอะ แต่คนใจเด็ดอย่างเธอกลับไม่หวั่นไหวสักนิด

“ปล่อยให้เขาเถลไถลไปสิ ทั้งเค็งอิจิ คิโยโกะ และครอบครัวของเธอต่างเชื่อใจเรา ขึ้นมัวแต่เป็นทุกข์กับขี้ปากชาวบ้าน เธอจะอยู่ในโลกງุ่นวายใบนี้ได้เธอ ว่าแต่ ที่ทำงานของเธอว่ายังไงบ้าง”

“ไม่ได้ว่าอะไรครับ ตอนแรกก็มีพูดถึงบ้าง แต่ทุกคนรู้จักนิสัยผมดี”
“งั้นก็แล้วไป”

เธอสรุปเพื่อยุติปัญหา อย่างไรก็ตาม ต่อมายาอะถึงกับทนความเวทนาไม่ไหว เมื่อได้ทราบจากหญิงชราผู้มาช่วยงานบ้านว่าน้องเขยต้องทนอดกลั้นต่อแรงกำหนดหนักหนาเพียงใด แม้สะโพกจะบาดเจ็บ แต่ไม่ได้หมายความว่าสารวัตรหมดสมรรถภาพทางเพศ หลังจากเห็นหลักฐานของความเป็นชายชาติเรเกเช่นคนที่ยังหนุ่มแน่นเปราะเปื้อนอยู่ในตะกร้าผ้าใส่แล้ว ยาอะก็นึกสงสารน้องเขยผู้เคร่งครัดในกรอบจริยธรรมคนนั้นขึ้นมาจับจิต

“คราวหลังถ้าเป็นแบบนี้ก็ส่งมานะ พี่จะแอบเอาไปจัดการให้”

สารวัตรอิโซคาว่าทั้งเขินอายและเกรงใจจนหน้าแดงเป็นปลาหมึกต้ม แต่ถึงอย่างนั้น ยาอะก็ไม่ได้แนะนำให้น้องเขยแต่งงานใหม่ เพราะรู้ดีว่าเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะอยู่เป็นโสด

ความที่รู้จักกันมานาน คินดะอิจิพอเข้าใจสถานภาพของสารวัตร เขาเคยพบยาอะและรู้จักครอบครัวของเค็งอิจิด้วย แม้ตอนเกิดเหตุฆาตกรรมเพลงเล่นลูกบอลในหมู่บ้านโอนิโคเบะเมื่อราว ค.ศ. 1955 ทั้งสองยังไม่สนิท

กันนัก แต่จินตะอิจิกิทราบว่สารวัตรเป็นพ่อหม้ายที่ร่างกายแข็งแรงกว่าใคร
เขาจึงนึกเห็นใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อรู้ว่สารวัตรแอบหลงรักหญิงผู้เป็นต้นตอ
ของปัญหา

กดลองอ่าน

2

ชายหนุ่มผู้อยาก رؤอยากเห็น

I

คืนวันที่ 23 มิถุนายน หลังจากได้รับโทรศัพท์ สารวัตรอิโซคาเวะ รีบรุดมาหาคินดะอิจิถึงที่พักในเมืองคุราชิกิ ทั้งคู่คุยเรื่องสัพเพเหระกันพักใหญ่ แต่ในที่สุด สารวัตรก็หันมามองคินดะอิจิด้วยสายตาค้นหาความจริง

“คุณคินดะอิจิมิธุระอะไรแถวนี้เหรอ คงไม่ได้แค่มาเที่ยวชมัย”

นักสืบตอบตามตรง

“ครับ คือผมอยากเข้าไปเกาะไอซากาเบะกลางทะเลมิสุชิมะ...”

คินดะอิจิเปิดประเด็นด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ก็ต้องตกใจกับปฏิกิริยาของอีกฝ่ายจนเพลอหลุดปากถาม

“สารวัตรรู้จักเกาะนั้นเหรอครับ”

“คุณนั่นแหละต้องตอบผมว่าทำไมถึงรู้จักเกาะนั้น ในบรรดาเกาะของทะเลเซโตะ เกาะไอซากาเบะไม่ค่อยมีชื่อเสียงนัก แต่มีเหตุบางอย่างเกิดขึ้น ทำให้มันกลายเป็นเกาะเจ้าปัญหาในหมู่พวกเราตอนนี้ คุณจะไปที่นั่นทำไม อย่าบอกนะว่าแค่อยากไปเที่ยวเฉยๆ”

สารวัตรชักเป็นชุดด้วยสีหน้าโกรธซึ่ง คินดะอิจิถามกลับด้วยเสียงแผ่วเบาทันควัน

“สารวัตรครับ เมื่อเร็วๆ นี้เกิดเรื่องที่ทำให้ตำรวจเดือดร้อนขึ้นบนเกาะ

เธอครับ”

“เอ่อ เดี่ยวผมค่อยเล่าให้ฟังทีหลัง ว่าแต่ทำไมคุณถึงจะไปเกาะนั้นหรือบอกไม่ได้เพราะเกี่ยวกับชื่อเสียงของผู้ว่าจ้างครับ”

“เปล่าครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ขนาดนั้นหรอก อีกไม่นานพอผมไปถึงเกาะคุณก็คงรู้อยู่ดีว่าใครแนะนำผมมา จริงสิ คุณน่าจะมึลสิทรีด้วยซ้ำ”

คินตะอิจิล้วงมือควานหาในกระเป๋าบอสตันเก่าคร่ำคร่า ก่อนหยิบซองจดหมายแบบตะวันตกอย่างดีออกมา บนซองจำหน่ายดงามด้วยปากกาหมึกซึมเส้นใหญ่

เรียน คุณโอซากาเบะ ไดเซ็น ผ่านคุณคินตะอิจิ โคสุเกะ

เมื่อพลิกดูด้านหลัง สารวัตรพบชื่อโรงแรมชั้นนำพิมพ์อยู่ ตามด้วยชื่อ “โอจิ ริวเฮ” เขียนด้วยลายมือสวยงามเช่นเดียวกับหน้าซอง

คินตะอิจิอ่านสีหน้าอีกฝ่ายพลางถามว่า

“สารวัตรรู้จักชื่อคนบนหน้าซองด้วยเธอครับ”

“รู้จักทั้งคู่เลยครับ ผมเพิ่งได้พบโอซากาเบะ ไดเซ็น ชายชราผู้นำนับถือคนนี้เมื่อไม่นานมานี้เอง แกน่าจะอายุราวแปดสิบหรืออาจมากกว่านั้นอิม จะว่าไปคงเข้าทำนองเป็นเจ้าพ่อที่มีอำนาจสูงสุดบนเกาะ ส่วนโอจิ ริวเฮผมยังไม่เคยพบ แต่เดี๋ยวนี้ใครๆ ก็พูดถึงเขา”

“ในแง่ไหนครับ...”

“โอจิ ริวเฮ เป็นมหาเศรษฐีเงินล้านที่เพิ่งกลับจากอเมริกา อ้อ ไซ่คุณคินตะอิจิจำไม่ได้เธอ”

“เรื่องอะไรครับ...”

“เหตุการณ์เมื่อปี ค.ศ. 1954 ตอนนั้นมีคนที่ประสบความสำเร็จและกลับจากอเมริกาเหมือนริวเฮมาสร้างคฤหาสน์โอฬารราวกับภาพลงตาบนเกาะในทะเลเซโตะ เจ้านันมูกุมิภูมิใจได้ไม่ทันไร เมียสาวก็ดันถูกฆ่าตาย แถมตัวเองยังเกือบถูกปรักปรำให้เป็นฆาตกร โชคดีที่ได้คุณช่วยไว้ แต่ก็ต้องรีบเผ่นกลับอเมริกา” (อ้างอิงจากเรื่องเกาะภาพลงตา)

คินดะอิจิผุดขึ้นมาบนใบหน้า

“อ้อ คุณชิงะ ไทโซ ไซมัยครับ สารวัตรยังอุตส่าห์จำเรื่องของเขาได้ด้วย เมื่อที่ผมถึงได้บอกไปว่าคุณก็มีสิทธิ์รู้เรื่องคุณริวเฮที่เป็นคนแนะนำผมมา”
“เรื่องอะไรครับ...”

“คุณริวเฮประสบความสำเร็จในอเมริกาและเพิ่งกลับญี่ปุ่นเมื่อราวสามปีก่อน ตั้งแต่นั้นมาดูเหมือนเขาจะทำธุรกิจข้ามชาติระหว่างญี่ปุ่นกับอเมริกามากมาย เมื่อสองปีก่อน จู่ๆคุณริวเฮก็โผล่มาหาผมและถือจดหมายแนะนำพร้อมกับซองฝากจากคุณไทโซมาด้วย ผมถึงได้คิดว่าคนเราควรก่อกรรมดีเอาไว้ เห็นมัย ผมเลยได้ลูกค้าเพิ่มมาอีกคน ฮ่าๆๆ”

คินดะอิจิหัวเราะอย่างขี้เล่น

“ไหนๆแล้วผมขอให้ข้อมูลเพิ่มเลย หลังจากคุณไทโซกลับอเมริกาได้ยืนยันว่าเขาแต่งงานใหม่และตอนนี้สุขสบายดี ว่าแต่เกิดอะไรขึ้นกับคุณไทโซเหรอครับสารวัตร”

“อ้อ งั้นเหรอ”

สารวัตรสายตึ้งระพลางทำท่าครุ่นคิด ผมตัดสินใจกระโดดขึ้นเก้าอี้แล้วเริ่มมีสีขาวยิ้มในที่สุดเขาก็เริ่มเล่าเรื่องราวอย่างกระตือรือร้น

“คุณคินดะอิจิ ผมไม่เคยทราบเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคุณริวเฮกับคุณไทโซเลย นึกได้ว่าพวกที่ประสบความสำเร็จจากต่างประเทศก็เหมือนกันทุกคน ผมได้ยินว่าคุณริวเฮเกิดที่เกาะโอซากาเบะ เขากว่านซื้อที่ดินกว่าครึ่งเกาะ แต่เล่ากันว่าเขาไม่ได้ใช้เงินมากเท่าที่คิดเพราะเดี๋ยวนี้ที่เกาะโอซากาเบะแทบไม่มีคนอยู่ คุณริวเฮลงมือก่อสร้างโครงการขนาดใหญ่เหมือนคุณไทโซ ผมลองไปที่เกาะเมื่อไม่นานมานี้ โอโฮ ตกใจแทบแย่”

เมื่อเห็นคินดะอิจิตาลุกโพล่ง สารวัตรก็ถามว่า

“คุณคินดะอิจิไม่รู้เรื่องนี้เหรอ”

“ไม่ครับ เพิ่งเคยได้ยินนี้แหละ งั้นผมขอเล่าเรื่องเกี่ยวกับคุณริวเฮตามที่รู้แล้วกัน แต่สารวัตรต้องบอกผมเรื่องเกาะโอซากาเบะเท่าที่ทราบด้วยนะครับ”

คินดะอิจิหยุดพักครู่หนึ่ง

“เรื่องนี้ผมได้ยื่นมาจากคุณริวเฮอีกที แต่เขาคงไม่โกหกหรอก คุณริวเฮปลดประจำการและกลับมาจากแผ่นดินใหญ่หลังสงครามสงบเมื่อปี ค.ศ. 1947 หรือก็คือ 20 ปีก่อน ซึ่งถ้านับแบบโบราณ¹ ตอนนั้นเขาจะมีอายุ 25 ปี แต่ถ้านับแบบปัจจุบันคือ 24 ปี ดังนั้นปีนี้คุณริวเฮจะมีอายุ 44 ปี เขาบอกว่าครอบครัวเป็นเจ้าของเรือประมง แต่สิ้นเนื้อประดาตัวเพราะมีการปฏิรูปหลังสงคราม คุณริวเฮจึงเลิกคาดหวังกับชีวิตบนเกาะ และออกเดินทางตัวเปล่าไปแสวงโชคถึงอเมริกาในปี ค.ศ. 1948 ฟังดูมั่วห่วยเหมือนกันเพราะเขาไม่รู้จักใครทางโน้นเลย แถมยังเข้าประเทศแบบผิดกฎหมายด้วย ตอนแรกเลยต้องทำงานแลกเงินไปวันๆ เจ้าตัวบอกว่าลำบากทีเดียว

“พอเริ่มลืมตาอ้าปากได้ คุณริวเฮก็ได้พบคุณไทโซ่โดยบังเอิญ น่าจะหลังปี ค.ศ. 1955 เห็นบอกว่าการพบกันครั้งนี้ทำให้เขาเริ่มมีโชค คงเพราะเป็นคนบ้านเดียวกัน ส่วนคุณไทโซ่เองก็ดีใจเมื่อรู้ว่าคุณริวเฮเกิดบนเกาะในทะเลเซโตะ เลยช่วยสนับสนุนหลายอย่างจนคุณริวเฮกลายเป็นหนึ่งในชาวญี่ปุ่นผู้ประสบความสำเร็จในอเมริกา ผมไม่รู้เรื่องธุรกิจนัก แต่เห็นว่าคุณริวเฮนำเข้า หรือในมุมมองของทางโน้นคือส่งออกเครื่องจักรความเที่ยงตรงสูง และส่งชิ้นส่วนไปขายในเขตอุตสาหกรรมมิสซิสซิปปีด้วย”

“อืม มิสซิสซิปปีเหรอ...”

“ทำไมเหรอครับ”

“เปล่าครับ คุณจินตะฉัตราบเพียงเท่านั้นเหรอ มีอะไรอีกมั๊ย...”

“ผมรู้เท่านั้นแหละครับ ถึงเราจะรู้จักกันมาสองปีแล้ว แต่ก็ใช่ว่าจะพบกันบ่อย เพราะคุณริวเฮเองก็ไปๆ มาๆ ระหว่างอเมริกากับญี่ปุ่น คราวนี้ถึงตาสารวัตรเล่าบ้างแล้วละครับ”

“ได้ครับ แต่ผมไม่ค่อยรู้เรื่องเกาะโอซากาเบะมากนัก...”

สารวัตรออกตัว

“เรื่องนี้เกิดขึ้นในมิสซิสซิปปีนั่นแหละ ระยะเวลาพวกหนังสือพิมพ์ชอบ

¹วิธีนับอายุตามปีเกิด คือเมื่อเกิดมาก็จะนับเป็น 1 ขวบทันที และอายุจะเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่ขึ้นปีใหม่

เล่นขำนี้ ผมว่าคุณคิดอะจิจองก็คงทราบ ทะเลแถวนั้นเริ่มสกปรกตั้งแต่มีการถมที่ พอเริ่มพัฒนาเขตอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ริมชายฝั่ง น้ำทะเลจึงยิ่งปนเปื้อนจนหาปลาแทบไม่ได้ ถึงจับได้ก็มีแต่ปลารูปร่างผิดปกติ ครีบหางแหวก กินไม่ได้เลย”

ในปี ค.ศ. 1967 ประเทศญี่ปุ่นเริ่มมุ่งหน้าสู่เส้นทางอันตรายของการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ซึ่งในแง่หนึ่งก็เป็นเรื่องดี แต่ในขณะเดียวกัน ปัญหามลภาวะได้กลายเป็นประเด็นให้สื่อมวลชนหยิบยกมาทำข่าว และได้รับความสนใจอย่างมาก

“ชาวประมงของเกาะโอซากาเบะซึ่งตั้งอยู่กลางทะเลมิจิซึมะโดนทางเลขจากปัญหามลภาวะของเขตอุตสาหกรรมนี้เข้าอย่างจัง พวกเขาหาปลาไม่ได้เลย จะมีก็แต่ปลารูปร่างผิดปกติที่ไม่มีคนซื้อ เหล่าชาวประมงเลยพากันเลิกจับปลาแล้วออกจากเกาะไปหางานในเขตอุตสาหกรรมซึ่งคอยทำอยู่แล้ว เกาะโอซากาเบะร้างผู้คนลงทุกวัน คนบางกลุ่มบนเกาะจึงน่าจะมองมิจิซึมะเป็นศัตรู เช่น พ่อเฒ่าไคเซ็นที่คุณกำลังจะไปขอพึ่งพิง นอกจากไคเซ็นจะเป็นเจ้าพ่อของเกาะ แกยังเป็นคนหนึ่งที่เสียผลประโยชน์เรื่องหอยมุกเลี้ยงด้วย”

“ใช่ๆ จะว่าไป เมื่อนานมาแล้วผมเคยอ่านบทความในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคนคนหนึ่ง que ประสบความสำเร็จในการเลี้ยงหอยมุกบนเกาะในทะเลเซโตะ ตกลงว่านั่นคือเกาะโอซากาเบะหรือครับ”

“พ่อเฒ่าไคเซ็นทำธุรกิจนี้มาตั้งแต่ก่อนสงคราม แกชอบส่งคนไปดูงานแถวซึมะ เดินทางไปเองบ้าง และเชิญผู้เชี่ยวชาญจากทางโน้นมาบ้าง ช่วงสงครามแกเปิดกิจการชั่วคราวเพราะขาดคน แต่พอสงครามสงบก็กลับมาเริ่มต้นใหม่ แกล้มลุกคลุกคลานมาเยอะกว่าจะเข้ารูปเข้ารอย ไม่สิ เห็นว่าพักหนึ่งมีผลผลิตดีพอใช้และทำท่าเหมือนจะได้ไข่มุกงามด้วย แต่ฝนกลับต้องพังครืนเพราะเขตอุตสาหกรรมมิจิซึมะ ไม่แปลกที่แกจะอาฆาตแค้น แล้วหอยมุกก็ช่างเลือกคุณภาพน้ำเหลือเกิน...จันเหหรือครับ โอจิ ริวเฮ เกี่ยวข้องกับเขตอุตสาหกรรมนั้นด้วยหรือ”

สารวัตรโอซากาเบะเหลือบมองศีรษะยุ่งๆ ของคินดะอิจิด้วยสายตาเปี่ยมแวกกังวล

“แล้วคุณคินตะอิจิจะออกเดินทางเมื่อไหร่ ลงเรือเที่ยวพุงนี้เลย ใช่มั้ยครับ...”

“เปล่าครับ ชูระของผมไม่ได้เร่งด่วนขนาดนั้น คือผมเพิ่งรู้จักกับ คุณริวเฮได้แค่สองปี แต่เขาเป็นห่วงเพราะเห็นว่าผมนี่ผมโหมงานหนักและ ดูเหนื่อยล้า เลยบอกว่าในทะเลเซโตะมีเกาะที่เขาเคยเล่าว่าเป็นบ้านเกิด คุณริวเฮแนะนำให้ผมไปพักผ่อนสักระยะ แล้วถ้าผมคิดจะไป เขาก็มีเรื่อง อยากรอเรื่อง ผมจึงตกปากรับคำ พอมาถึงที่นี่เลยคิดว่าควรแวะพักหา ยาสรวัตรก่อน”

การมคมคายของคุณคินตะอิจิทำให้สรวัตรยิ้มแฉ่งแทบปริ

“นั่นสิ ถ้ามาแถวนี้แล้วไม่ยอมมาพักหา ผมจะผูกใจเจ็บคุณไปตลอด ชีวิตเลย แล้วจะไปเกาะเมื่อไหร่ครับ...”

“ได้ยีนว่าบนเกาะมีศาลเจ้าชื่อโอซากาเบะด้วย”

“ใช่แล้ว เห็นว่าเป็นที่สถิตของเทพารักษ์ประจำเกาะมาแต่โบราณ ผม เพิ่งรู้เมื่อเร็วๆ นี้เอง”

“ผมทราบมาว่างานเทศกาลของศาลเจ้าจะมีขึ้นในวันที่ 7 กรกฎาคม คุณริวเฮจะกลับมาร่วมงานด้วย ผมเลยอยากไปถึงก่อนวันงานนิดหน่อย...”

“คุณคินตะอิจิรู้หรือเปล่าว่าศาลเจ้าโอซากาเบะถูกสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด ด้วยเงินบริจาคของคุณริวเฮ”

“ไม่รู้ครับ เพิ่งเคยได้ยินนี้แหละ อ้อ งั้นเมื่อกี้ที่สรวัตรบอกว่า มีโครงการก่อสร้างบนเกาะก็หมายถึงศาลเจ้าแห่งนี้ใช่มั้ยครับ”

“เปล่าครับ ศาลเจ้าโอซากาเบะนับว่าโอ่อ่าสำหรับเกาะเล็กๆ แบบนั้น แต่ไม่ใช่หรอกครับ นอกจากคุณริวเฮจะปลูกคฤหาสน์หลังใหม่ใหญ่โต เหมือนวังเพื่อไว้พักผ่อนเวลากลับญี่ปุ่นแล้ว เขายังจะสร้างโรงแรม สนามกอล์ฟ และสถานที่สำหรับทำกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ โดยหวังให้เกาะกลายเป็น แหล่งท่องเที่ยวของทะเลเซโตะในอนาคต โครงการของคุณริวเฮไม่ได้หวือหวา เหมือนวังภาพลวงตาของคุณโทไซ แต่ถ้ามองจากสายตาคนธรรมดาอย่างเรา ดูยังก็ไม่ได้ต่างจากคนเสียสติ ชาวเกาะเลยพากันวิตกว่าเรื่องนี้อาจมีเบื้องหลัง”

“หมายความว่ายังไงครับ...”

“ตอนทำคดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงม คุณคิดจะอธิษฐานแล้วว่า ในอดีตเกาะแถวนี้ล้วนเป็นฐานที่มั่นของพวกโจรสลัด ตั้งแต่สมัยฟูจิซาระ โนะ ซุมิโตะโมะ ไปจนถึงกองทัพเรือมูราคามิ² คุณรู้ใช่ไหมว่าหมู่เกาะชิโอะกุซังเกาะโกะกุงมเป็นส่วนหนึ่งในนั้นก็เคยเป็นรังของพวกมูราคามิด้วย”

“ครับ ผมเคยได้ยินมาเหมือนกัน”

คินดะอิจิมิสึหน้าหม่นหมองเมื่อได้ยินชื่อเกาะโกะกุงม เขาเป็นห่วงว่าหลังจากนั้นจะเกิดอะไรขึ้นกับซานาเอะบ้าง บ้านของเธอก็เป็นเจ้าของเรือประมง ซานาเอะคงต้องเผชิญชะตาชีวิตไม่ต่างจากครอบครัวของริวเฮ โชคดีว่าริวเฮประสบความสำเร็จจากอเมริกา แต่ซานาเอะจะเป็นอย่างไรเล่า

นักสืบหัวนี้ไหวเล็กน้อย แต่สารวัตรไม่ระแคะระคายเรื่องซานาเอะเลย

“เกาะโอซากาเบะเคยเป็นรังโจรสลัดเหมือนเกาะอื่น ผมได้ยินว่า สมัยก่อนพวกตระกูลโอจิอาศัยอยู่ที่นี่ ปกติพวกเขาจับปลาเป็นอาชีพ แต่เมื่อจำเป็นก็จะกลายเป็นโจรสลัดในทันที ทว่าพอเข้าสู่ยุคเก็มเป³ นักรบเจ็ดคนของตระกูลเฮกะ⁴ ซึ่งหนีมาจากเมืองฟูกุฮาระแต่ยังไม่ถึงยาซิมะได้ รอนแรมมาที่เกาะโอซากาเบะ ซึ่งตอนนั้นยังใช้ชื่อว่าเกาะซุมะโงอิ ส่วนศาลเจ้าก็ชื่อเดียวกัน ซามูไรแพ่สงครามทั้งเจ็ดอาศัยอยู่บนเกาะพักหนึ่ง จนกระทั่งตระกูลเฮกะพ่ายแพ้ราบคาบที่ยาซิมะต้นโนะอุระ พวกเขาถูกรัฐบาลทหารคามะกุระตามกวาดล้างอย่างหนัก ซามูไรทั้งหมดจึงกระโดดน้ำตาย บริเวณนั้นถูกเรียกว่า ‘วังวนซามูไร’ มาจนทุกวันนี้”

พอเรื่องดำเนินมาถึงตอนสำคัญ สารวัตรเริ่มซ่อนสำเนียงท้องถื่นไว้ไม่อยู่

“ก่อนกระโดดน้ำตาย ซามูไรทั้งเจ็ดต่างแต่งงานกับสาวชาวเกาะและ

² กลุ่มโจรสลัดที่คอยปล้นสะดมเรือในทะเลเซโตะช่วงยุคกลางของญี่ปุ่น

³ ยุคที่ตระกูลมินาโมโตะกับไทระสู้รบช่วงชิงอำนาจ ประมาณปลายคริสต์ศตวรรษที่ 11 - 12

⁴ พวกตระกูลไทระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมายถึงวงศ์ตระกูลของไทระ โนะ คิโยโมริ แม่ทัพผู้มีอำนาจและชื่อเสียงในปลายสมัยเฮอันหรือช่วงปลายศตวรรษที่ 12

ทั้งลูกหลานไว้ โดยเฉพาะหัวหน้ากลุ่ม ถึงขนาดได้กับลูกสาวผู้ประกอบพิธีของศาลเจ้าและมีทายาทชายซึ่งต่อมาได้สืบตำแหน่งผู้ประกอบพิธีชินโต ทำให้สายเลือดซามูไรก้าวขึ้นเป็นชนชั้นปกครองของเกาะ นำแปลกกว่าคนพวกนี้ใช้นามสกุลโอซากาเบะและพยายามวางท่าว่าสืบเชื้อสายมาจากขุนนางเฮเกะ ไม่เหมือนลูกหลานชาวประมงกับโจรสลัดทั่วไป

“ผมก็ไม่ค่อยทราบรายละเอียดนัก แต่ถ้าคุณลองไปดูที่เกาะก็จะรู้ว่า มีแต่คนนามสกุลโอซากาเบะหรือไม่กี่โอจิ เห็นว่าสองกลุ่มนี้แย่งชิงอำนาจกันมาหลายชั่วคน นายตำรวจประจำป้อมบนเกาะชื่อยามาซากิ อุจิจิ จึงมองว่าที่คุณริวเสกกลับมาสร้างศาลเจ้าให้เกาะ แถมยังปลุกคฤหาสน์ใหญ่โตราวกับวัง น่าจะเพื่อย่อยหยันพวกโอซากาเบะ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ทำเกินไปหน่อย ยามาซากิเลยเป็นห่วงว่าอาจเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นในไม่ช้า”

จู่ๆ สารวัตรโอโซคาวะก็ปิดปากเหมือนนึกคิดขึ้นได้ ก่อนพูดอย่างเขินอายเล็กน้อย

“ดูสิ ผมดันพล่ามเสียยืดยาว ถ้าพูดอะไรไม่เข้าหู กรุณายกโทษให้ด้วยนะ”

“อะไรกัน เรื่องพวกนี้น่าสนใจจะตาย ผมมาพบสารวัตรเพราะอยากหาข้อมูลเกี่ยวกับเกาะใส่หัวไว้ก่อนออกเดินทางนะครับ”

คินดะอิจิยิ้มให้กำลังใจ สารวัตรเหลือบตาขึ้นมองใบหน้านั้นพลางพูดว่า

“เมื่อที่คุณคินดะอิจิบอกว่านอกจากจะไปพักผ่อน ยังถูกคุณริวเฮxor้องให้ทำธุระบางอย่าง เรื่องอะไรหรือครับ แต่ถ้าเป็นความลับของลูกค้าคุณไม่ต้องบอกผมก็ได้ล่ะ”

“ไม่ใช่ความลับหรอก ผมเองก็อยากให้สารวัตรทราบเรื่องด้วยเพราะอาจต้องขอความร่วมมือ คือผมมาตามหาคนนะครับ...”

“ตามหาคน...”

“ครับ มีหลักฐานชัดเจนว่าบุคคลผู้นี้เดินทางไปเกาะโอซากาเบะเมื่อราวเดือนพฤษภาคม แต่หลังจากนั้นก็ขาดการติดต่อไป เขาเปรียบเสมือนมือขวาของคุณริวเฮ แต่ผมไม่เคยเจอเขาหรือครับ”

สีหน้าของสารวัตรหมองลงทันควัน คินดะอิจิพลอยกลืนน้ำลาย

“สารวัตรพอจะรู้อะไรมั้ยน้า...”

“เขาชื่ออะไรครับ...อายุเท่าไร...รูปพรรณยังงั้น...”

เสียงของสารวัตรแหบพร่าลั่นร้าว คินดะอิจิทำตาปริบ แต่ไม่วาย
 ลอบสังเกตสีหน้านั้นด้วยแววตาคมกริบ

“เขาชื่ออาโอกิ ชูโซ อายุ 42 ปี รูปร่างลำสันแบบคนที่มีพลังล้นเหลือ
 ไซ้ๆ ผมทราบมาว่าเขาสวมแหวนทองที่สลักชื่อ ‘อาโอกิ’ สำหรับใช้เป็นตรา
 ประทับไว้บนนิ้วนางข้างซ้าย ผมเอารูปเขาติดมาด้วย...”

คินดะอิจิควานหาของในกระเป๋าบอสตัน ก่อนหยิบภาพถ่ายสองใบซึ่ง
 เป็นรูปสแนปช็อตของมือสมัครเล่นออกมา ใบหนึ่งเป็นภาพครึ่งตัวของคนใส่
 ชุดสากล ส่วนอีกใบดูเหมือนจะถ่ายบนชายหาด ชายในรูปสวมกางเกงว้ายน้ำ
 ตัวเดียว นั่งเอามือชันหลังพลงเหยียดท่อนขาบิกินี่มาด้านหน้า เขาเป็นคน
 แผงอกหนา ไหล่กว้าง และดูลำสันเหลือเกิน เขาอยู่ในวัยกลางคน รูปร่าง
 ชวนให้รู้สึกถึงนิสัยเสเพลมากกว่าดูมีเสน่ห์ แต่หน้าตาจัดว่าหล่อเหลาเอาการ
 สารวัตรจ้องรูปถ่ายใบแรกเขม็ง ก่อนส่ายหน้าเล็กน้อย

“คุณคินดะอิจิ พรุ่งนี้ช่วยอยู่กับผมอีกวันได้มั้ยน้า”

“อ้อ ได้สิครับ สารวัตรมีเบาะแสเกี่ยวกับรูปนี้หรือ...”

“ใช่ แต่ผมไม่คิดมาก่อนว่าคุณจะมาด้วยเรื่องนี้ เลยไม่ได้เตรียมตัวมา
 ผมมีบางอย่างอยากให้คุณดูจะได้ช่วยกันฟังด้วย ว่าแต่คุณรู้จักภูเขาวะชู
 หรือเปล่าครับ”

“เคยได้ยินชื่อครับ ภูเขาวะชูในอุทยานแห่งชาติทะเลเซโตะไซ้มั้ย”

“ใช่ พรุ่งนี้ตอนบ่ายผมจะพาคุณไปที่นั่น เมื่อกี้พยากรณ์อากาศบอกว่า
 พรุ่งนี้อากาศแจ่มใส คุณจะเห็นเกาะโอซากาเบะด้วย อีกอย่างผมว่าตรงนั้น
 เหมาะจะให้คุณฟังและชมของชิ้นนี้ที่สุด เสร็จแล้วผมจะพาไปทำเรือซิโมะซุอิ
 ตรงเชิงเขาวะชู...”

สารวัตรทำท่าครุ่นคิดอย่างหนัก และในวันรุ่งขึ้น ทั้งคู่ก็มาเยือนบน
 ยอดเขาวะชูซึ่งคินดะอิจิได้ฟังแทบแสนประหลาดและได้เห็นแหวนที่เป็น
 หลักฐาน พร้อมภาพถ่ายใบหน้าคนตายอันน่าสยดสยอง

2

จู่ๆ สารวัตรอิโศคาวะก็หันขวับไปมองข้างหลังเช่นเดียวกับคินดะอิจิ

ชายหนุ่มคนหนึ่งทั้งตัวลงบนม้านั่งหินที่ทั้งสองครอบครองอยู่จนถึง
ครู่ก่อน เขากำลังง่วนกับการกดปุ่มเครื่องเล่นเทป เสียงซ่าในช่วงแรกลอยมา
เข้าหูขณะที่พวกเขาเียนคุยกันอยู่นอยดเขาวะซู

“เฮ้ย ทำอะไรนะ!”

สารวัตรก้าวยาวๆ กลับไปยังม้านั่ง เขากระซอกเครื่องเล่นเทปจาก
มืออีกฝ่ายด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง ก่อนลนลานปิดสวิทช์ ชายหนุ่มหุดคอดอยหนี
ด้วยความหวาดกลัว

“ขอโทษครับ นั่นของคุณลุงเธอ ผมนึกว่ามีคนลืมหืมไว้...”

ชายหนุ่มน่าจะอายุราวยี่สิบ หรืออย่างมากที่สุดก็ไม่เกินยี่สิบสองยี่สิบสาม
สมัยนั้นการไว้ผมยาวจะเห็นได้เฉพาะในหมู่ดาราวงกลุ่มและยังไม่มีเป็นที่นิยม
มากนัก หนุ่มคนนั้นไม่ได้ไว้ผมยาวแต่กลั่นผมแบบทหาร เขาใส่กางเกงยีน
ฟิตเปรี้ยะ สวมรองเท้าผ้าใบ บนอกเสื้อเชิ้ตแขนสั้นแบบสปอร์ตสีกีร์มี
ตัวอักษรลีกริมทำเป็นแถวโค้งว่า

I WILL SEE EVERYTHING ONCE

เขาวางเป้สะพายหลังใบใหญ่ไว้บนม้านั่งหิน

“เธอฟังเทปแล้วหรอ?”

“แหม มีแต่เสียงซ่า ผมนึกว่าจะได้ฟังเพลงแจซหรือร็อกอะบิลลี⁵
เสียอีก”

แม้จะเกรงกลัว แต่ชายหนุ่มกลับยิ้มแยมแจ่มใส ใบหน้าเกรียมแดดนั้น
ดูดี ถึงจะยังห่างไกลจากมาตรฐานเกินจะเรียกว่าคนหล่อก็ตาม เอกลักษณะ
ประจำตัวของเขาคือฟันเขี้ยวซึ่งเผยให้เห็นเวลายิ้ม เขาน่าจะสูงราวหนึ่งร้อย
เจ็ดสิบห้าเซนติเมตร รูปร่างกำยำผิวดำกับวัยรุ่นสมัยนี้ ท่อนแขนสองข้างที่โผล่

⁵ เพลงร็อกแอนด์โรลประเภทหนึ่งในยุคแรก ได้รับอิทธิพลจากเพลงคันทรี่ค่อนข้าง
มาก เป็นที่นิยมในช่วงปลายทศวรรษ 1950